

Györfi-Deák György

**101 de privești ale
Muntelui lui Rákóczi**

Jibou - 2026

Györfi-Deák György

**101 DE PRIVELIȘTI ALE
MUNTELUI LUI RÁKÓCZI**

- poem grafic -

Jibou, 2026

ISBN 978-973-0-43615-0

Album rezultat ca urmare a finalizării proiectului fotografic „*101 priveliști ale Muntelui lui Rákóczi*”, de promovare a turismului din regiunea orașului Jibou (1996-2026):

<https://piskulyka.blogspot.com/>

Imaginile finale au fost obținute cu ajutorul lui Google Gemini 3.

Volum în format electronic apărut cu sprijinul S. C. Editura Sunii S. R. L., Dej

© 2026, S. C. Editura Sunii S. R. L., Dej

Corector: **Györfi-Deák Gergely**

Autorul poate fi contactat la adresa:

gyuri4675@yahoo.com

BĂTĂLIA DE LA JIBOU

(11 noiembrie 1705)

Rákóczy Ferenc II.

În vreme ce noi discutăm aceste aspecte deosebit de importante, intenția curții vieneze de a-l trimite pe Herbeville în Ardeal cu întreaga sa oaste a început să prindă contur din ce în ce mai mult; și, socotind după principiile științei militare, deși inițiativa dușmanului părea să fie una himerică, n-am putut să mă îndoiesc în continuare, deoarece armata [lobonților] a început să coboare pe Dunăre în jos și să treacă [fluviul] la Buda. Prin urmare, l-am trimis pe generalul Forgách înapoi în Ardeal, ca să exercite presiuni asupra consiliului guvernamental și, în pofida obișnuitei lentori, să-l determine să-mi îndeplinească degrabă ordinele: să trimită alimente la graniță și câteva mii de genști. Avea mână liberă să acționeze cu deplină autoritate ca să-și îndeplinească scopul. Conform raportului trimis de el, ar fi existat numai două căi de acces pentru o armată care ar fi dorit să pătrundă în Ardeal; prin Creaca [în original: Carica], unde l-am trimis pe colonelul De la Mothe ca s-o fortifice și prin Jibou [în original: Gibou], sarcină încredințată lui Damoiseau. Ca să le apăr, a trebuit să mă deplasez cu trupele din Ungaria, astfel

încât ardelenii să asedieze fără încetare Sibiul [în original: Hermenstat].

[Contele] Károlyi a pornit să-și adune corpul de cavalerie dincolo de Tisa, să se opună traversării austrieților, să ardă totul în calea lor și să-i hărțuiască pe tot drumul către Transilvania. [Generalul] Bottyán trebuia să procedeze întocmai pe parcursul de la Buda la Seghedin [în original: Seguedin], unde [imperialii] ar fi trebuit să treacă Tisa. Până aici, armata [inamică] ar fi străbătut câmpii nisipoase, lipsite de apă și de vegetație, unde doar în luncă creștea iarbă și se puteau săpa fântâni. Pentru că bălțile întâlnite în cale erau amare și sărate ca apa mării, până și dobitoacele refuzau să bea din ele. Luncile sunt încadrate de coline sau mai degrabă de un lanț de creste din nisip mișcător, pe care cea mai mică pală de vârf le sfărâmă, le poartă și le adună într-altă parte. Sunt necesare cel puțin 7 sau 8 etape de mărșăluit ca să traversezi acest deșert.

Locuitorii din cele trei mari orașe (Kecskemét, Kőrös și Czegléd) ce se găsesc între Buda și Seghedin, au primit ordinul să le evacueze atunci când inamicul se va apropia.

Bottyán cunoștea bine regiunea de șes, unde purtase până atunci un război de partizani. Colinele presărate peste toată întinderea erau cât se poate de potrivite pentru organizarea unor ambuscade, în vreme ce locurile de campat se găseau numai în apropierea albiilor: deoarece, precum am amintit, numai aici se găsea nutreț și se puteau săpa gropi pentru apă. Prin urmare, părea ușor să-l depășești pe inamic și să-i înspinezi calea cât de tare vroiai - dar nimic din toate acestea nu s-a realizat. Bottyán n-a întârziat să-mi prezinte tot felul de proiecte pregătite pentru manevre de fel și fel, dar nimic nu s-a potrivit. Generalul Bercsényi comanda trupele din Vág [în original: Vaag], unde, în lipsa artileriei și muniției, nu putea începe asediul, prin urmare se mulțumea doar să îște tulburări în Austria și Moravia. Generalul Eszterházy trebuia să opereze sub comanda mea și să ducă grosul armatei în Ardeal, așteptând ca eu să lămuresc lucrurile în Szécsény [în original: Seczin], unde Adunarea și-a încetat lucrările abia în octombrie.

Este cert faptul că [ideea] Confederației a unificat spiritul Națiunii și a trezit dorința de Libertate, [concept] din care abia acum lumea gusta pentru prima oară. Însă Bercsényi s-a supărat rău de tot pentru că Adunarea n-a hotărât nimic în ceea ce-l privea. A pus totul pe seama tăcerii mele. Eu l-am rugat să-și amintească de faptul că l-am informat [de la început] despre dorința mea de a nu face nici o propunere Stărilor, ci doar să mă implic ca să le aplic deciziile. De altfel, fusese numit Prim Senator Secular, căruia Stările Confederate i-au acordat o putere de decizie independentă în problemele militare, astfel încât să fie cel dintâi dintre toți

generalii printre care se găsea și întotdeauna să-i revină comanda; în afara de aceasta, să fie ales ca și conducător al Comisarilor Deputați pentru tratativele de pace - fapte care demonstau încrederea acordată lui de către Națiune. În aparență, s-a potolit, dar în sine n-a rămas mulțumit.

Iar în ceea ce-i privește pe trimișii Împăratului, ei au asistat ca martori la tot ceea ce s-a întâmplat. Au primit sarcina să raporteze celui care i-a trimis faptul că Stările Confederate mi-au acordat puterea de a duce tratativele de pace laolaltă cu Senatul, drept care l-am instruit pe contele Bercsényi cum să conducă negocierile în lipsa mea. Toate fiind aranjate, am părăsit Szécsény și, din câte îmi amintesc, am reușit să-mi devansez inamicul cu două săptămâni.

Am pomenit anterior acțiunile lui Bottyán, care a urmărit dușmanul până la Seghedin, unde a trecut Tisa. Károlyi l-a luat în primire pe celălalt mal al râului, unde dispunea de toate avantajele oferite de porțiunea netedă situată între Tisa și Crișuri. Regiunea nu este nisipoasă, ci la fel de mănoasă pretutindeni și este brăzdată de șiruri prelungi de coline; în lunci crește o iarbă deosebit de înaltă, bună de pășunat și stuf, deoarece apa ploilor și ninsorilor se adună aici și formează un fel de mlaștini care seacă vara, devenind sălașul sălbăticiunilor și mistreților - aici, în acest șes, abundă toate varietățile de vânat.

Între timp, nici Károlyi n-a fost mai breaz decât Bottyán; incursiunile sale au capturat câteva cătane lăsate în urmă și câțiva bolnavi, deoarece trupele inamice consumau doar pâine coaptă din grânele măcinate grosolan cu ajutorul unor moriști manuale de fier. Prizonierii au mărturisit că făina

proastă a început să le dospească în pânțele, îmbolnăvindui și omorându-i datorită bolilor care provocau umflarea foalelor. Austriecii au socotit că se vor înviora la Debrețin [în original: Debreczin], un oraș mare, foarte populat; dar l-au găsit părăsit, cu morile risipite.

Dacă toate asigurările făcute de Forgách în Szécsény ar fi fost reale, aș fi găsit alimente și genști la sosirea mea în Românași [în original: Egreig], localitate situată deasupra trecătorii prin Creaca [în original, de această dată și în continuare: Karika]. Însă armata aflată aici ducea adesea lipsă de pâine și nu m-am simțit în siguranță în niciuna dintre tranșee. Generalul a dat vina pe Consiliu, care l-a acuzat pe general: eu n-am avut nici timpul, nici dorința de a face o anchetă, ci am început să îndrept greșelile și să asigur hrana zilnică. Ardelenii au încercat să stârnească dubii asupra loialității lui Forgách - cum cele două părți ajunseseră la cuțite, m-am străduit să aplanez conflictul.

Munții care despart Ardealul de Ungaria, cu pornire de la cetatea Piatra Șoimului din Peștiș, de unde izvorăște Crișul, până în cotitura de unde încep cușmele munților maramureșeni, poartă numele de Meseș [în original: Mesech] și Breaza [în original: Emberfü]. Ei sunt acoperiți până în creștete de codri deși pe partea dinspre Transilvania: ca și cum ar fi trei tranșee plasate una în spatele celeilalte, atât de tare se învecinează crestele lor. Coastele celor mai înalte formațiuni sunt abrupte, zdrențuite și stâncoase; ele au fost tăiate doar de cursurile râurilor. Inginerii militari m-au prevenit cu privire la problemele ridicate de apărarea înălțimilor din Creaca și de aceea șanțurile au fost săpate

înspre ieșirea din pas către Ardeal. Inspectând regiunea, am găsit mai multe locuri prin care fortificațiile noastre puteau fi ocolite. Deoarece austriecii nu erau curioși din fire, iar poporul nu prea îi avea la inimă, m-am amăgit cu opinia larg răspândită că se putea trece doar prin Creaca sau Jibou, situație care părea să-mi fie de folos. Este cert că prima cale, [prin Creaca,] era foarte strâmtă: tranșeele se sprijineau pe doi versanți foarte înalți, iar înaintea lor înălțaserăm baricade din copaci doborâți și ramuri.

Károlyi îmi raporta zilnic mișcările inamicului. Aparent, [Herbeville] alesese această trecătoare, dar abia la plecarea din orașul Șimleului Silvaniei [în original: Bourg de Chomlio] avea să decidă ce cale va urma. În locul acesta, aveam o strajă călare, cu ordinul să se retragă la apropierea dușmanului, precum a și procedat; astfel încât ne așteptam să apară în ziua următoare, deoarece ar fi urmat să vină prin strâmtoarea unde-i așteptam. Dar, spre marele meu regret, am aflat în curând că, în urma informațiilor furnizate de doi dezertori din armata mea ori de către niște soldați pierduți de trupă, inamicul s-a repleat către Jibou. Avea nevoie de două sau trei mărșăluiri ca să ocolească munții, în vreme ce tabăra mea se afla la doar două ceasuri depărtare de trecătoarea amintită. Ne aflam în luna noiembrie, plouase neîncetat vreme de douăsprezece ceasuri și dacă vremea ar fi rămas așa vreo două-trei zile ar fi înfrânt dușmanii și fără amestecul nostru. Terenul argilos a devenit extrem de alunecos după primele ploi și, deoarece se îmbibase cu apă, noroiul se atașa de roți, iar caii depuneau un efort sporit ca să-și scoată picioarele din muruială.

FRANÇOIS RAKOCZY.
Prince de Transylvanie.

HISTOIRE DES REVOLUTIONS DE HONGRIE, OÙ L'ON DONNE UNE IDÉE JUSTE DE SON LEGITIME GOUVERNEMENT.

TOME PREMIER.

Qui contient l'Histoire de Hongrie, depuis l'an
1000 jusqu'à l'an 1699.

Nihil non veri dicere audent.

Cic. Tusc. Quest.

A LA HAYE.
Chez JEAN NEAUME.
M. DCC. XXXIX.

Károlyi, care se ținea ca o umbră după inamic, a întâlnit o mulțime de căruțe încărcate cu corturile regimentului, bagaje abandonate, bolnavi culcați pe marginea drumului, cai și boi prăbușiți grămadă. Însă, după începerea deplasării până în ziua bătăliei, vremea a început să-i favorizeze și [cerul] s-a limpezit.

Valea care duce de la Șimleu la Jibou se află la poalele primului și celui mai înalt șirag de creste a munților. Deîndată ce am aflat de amintita mișcare a dușmanului, am lăsat în șanțurile de la Creaca numai două batalioane și am pornit către sistemul defensiv din Jibou, trimițând bagajele în sus pe valea Someșului [în original: Samosch]. Situația fortificațiilor de aici îmi era cunoscută ca urmare a primei vizite. O problemă gravă o reprezenta apărarea aripii stângi. Am amintit anterior că austrieții, când au renunțat să vină către Creaca, au ales să treacă pe la Jibou: au evitat deplasarea prin cea mai răsărită ramură a munților și s-au deplasat între aceasta și un alt șir muntos, acoperit de o pădure înaltă și rară. Aceste două culmi muntoase sunt străpunse la Jibou de râul Someș și cea de-a doua are o pantă blândă, cultivată, dispusă în semicerc. Culmea acestui deal [notă în text: dealul Cigleanului] se afla în legătură cu înălțimea pe care se sprijinea aripa stângă [amplasată pe valea Agriului]. Coasta era fortificată, la fel și jumătate din vale, de unde se ridica un abrupt imposibil de urcat [dealul Borzei]. Aici mi-am amplasat bateriile de artilerie, de unde

băteau întreaga arie semicirculară deja amintită. Coasta aflată în dreapta acestei culmi era și ea împânzită de tranșee până la albia râului, care se putea traversa; iar dincolo, pe o movilă, se găsea un alt șanț. Întrucât flancul stâng era slab protejat, l-am asigurat, atât cât s-a putut, cu baricade improvizate din copaci prăbușiți - dar, din lipsa forței de muncă, n-am reușit să le terminăm.

Deîndată ce Károlyi m-a înștiințat despre plecarea inamicului către Jibou, i-am ordonat să-mi trimită brigada [condusă de generalul] Sennyey [în original: Jennei] prin [Pasul] Creaca, iar el să rămână cu propriul corp de armată în apropierea taberei dușmane, ca s-o poată ataca și incendia în momentul când Herbeville va mășălui către mine; pentru că nu trebuia decât atât ca să-l nenorocim cu desăvârșire. În ajunul zilei Sfântului Martin [10 noiembrie], armata sa a campat într-un loc vizibil de la noi, în valea prin care venise; aripa stângă o îndreptase către Someș, în vreme ce restul ne era ascuns de o culme. Se aflau la doar o oră depărtare de tranșeele noastre, ceea ce-ar fi favorizat atacul lui Károlyi. Seara, în timp ce am stabilit ordinele și am repartizat generalilor comanda trupelor, cunoscând prea bine firea irascibilă și scrupuloasă a lui Forgách, știam că va pretinde să conducă flancul drept, deoarece marchizul Des Alleurs era doar locotenent-general. Pentru a preveni [izbucnirea unei gâlceve], le-am cerut să se înțeleagă între ei. Drept care Forgách, înțepat, dar păstrând o aparență de civilitate, a cedat

comanda aripii drepte marchizului Des Alleurs, sub pretextul că era compusă din grenadierii francezi și alte regimente străine, cu care marchizul s-ar fi înțeles mult mai lesne decât cu trupele ungurești.

În ziua de Sânmartin (11 noiembrie), le aranjasem pe toate, când am primit o scrisoare de la Károlyi, în care mă asigura că-mi va îndeplini cu multă atenție toate ordinele și că a luat poziție pe o înălțime pe care ofițerul curier mi-o va indica personal. Nu-mi rămăsese altceva de făcut decât să inspectez posturile de dincolo de râu. Întrucât am crezut că voi avea timp s-o fac după prânz, m-am dus să mănânc.

Masa a fost pregătită într-un sat aflat la o leghe depărtare, [în Surduc, la conacul contelui Csáky László,] unde trimisese anterior și bagajele armatei. Terminasem prânzul, când mi s-a raportat că a fost observată o mișcare pe flancul stâng al dușmanului; și, cum acesta putea avansa mascat de înălțime, mi-am dat seama pe loc că se va îndreapta către șanturi, că va urca coasta și va trece creasta aflată la mijlocul distanței. Drept care am sărit în șa, să mă deplasez [la fața locului]; după câteva clipe am auzit salvele de foc, dar ele n-au continuat prea mult și, tot înaintând, ne-am întâlnit cu fugari, iar apoi cu însuși marchizul Des Alleurs, care mi-a spus că aripa stângă a fost spulberată și, văzând că nu poate face nimic cu dreapta, s-a retras. Peste încă puțin, a apărut și Forgách, mi-a raportat că [detașamentul călare] croat [în original: les Rasciens] și câteva escadroane germane s-au

strecurat prin dumbravele din stânga și au apărut brusc pe culme, că trupele de cavalerie comandate de el nu și-au făcut datoria, că infanteria a fost atacată simultan din flanc și din față, prin urmare s-a retras așa cum s-a putut. Nu mi-a venit să cred că pedestriimea a putut suferi pierderi mari pe acest teren împădurit și deluros, atât de propice pentru retragere; dar cum ea era formată mai ales din detașamente ungurești, [am văzut] că foarte puțini s-au întors în tabăra [ardeleană]. Nimic nu este mai greu decât să se stabilească pierderile în asemenea împrejurări fortuite: până și răniții, dacă sunt capabili să se deplaseze, mai degrabă se îndreaptă către casă ca să fie oblojiți de babele [bosorcoale] decât să apeleze la chirurgii armatei, de unde rezultă un număr mare de leziuni prost vindecate și de soldați invalizi. Am stabilit pentru ei recompense, înmânate atunci când au revenit [la oaste]; ele au fost acordate și văduvelor în stare să dovedească moartea soțului.

Auzind toate aceste vești provocatoare de durere, am poruncit ca înainte de toate bagajele să fie duse în mica fortăreață din Gherla [în original: Samosch-Vivar], unde-mi stabilisem garnizoana. A trebuit să trecem peste un alt șir de creste, nici prea înalte, nici dificile, pentru a coborî în Valea Someșului, largă și peste măsură de plăcută. Privite de pe o înălțime [indicată de tradiția locală drept Piscuiul Ronei], am zărit în depărtare o mulțime de călăreți care se apropiau în bună rânduială din direcția pe care dușmanul ar fi ales-o ca să

ne taie retragerea. Cu acest prilej am constatat cât de mult se deosebește curajul sufletului, adevărata măsură a vitejiei, de tăria inimii. Unul din generalii mei, căruia niciodată nu s-ar fi bănuit că i-ar lipsi vreuna, și-a pierdut capul la vederea escadronului respectiv și s-a apropiat de mine urlând că trebuie să iuțim ritmul deplasării și să abandonăm căruțele. Această izbucnire necontrolată m-a surprins și mi-au scăpat câteva cuvinte de indignare, prin care i-am ordonat să trimită un grup de cercetași ca să lămurească situația: pentru că era mai rațional să presupunem că sosea mult-așteptata brigadă a lui Sennyey decât să credem că ne dibuise dușmanul, a cărui cavalerie n-ar fi reușit un asemenea tur [de forță] pe nepusă masă - pe de altă parte, el nu s-ar fi apropiat atât de agale. Însă puțin a lipsit ca purtarea demnă de milă al unui general să stârnească dezordine, deoarece a continuat să strige și să vorbească aiureli chiar și după ce m-a părăsit. Lucrurile stăteau după cum mi-am închipuit: era brigadierul Sennyey, care se desprinsese de Károlyi încă în seara precedentă, conform ordinul meu. În schimb, partea esențială [a planului de bătaie] nu fusese pusă în practică, deoarece Károlyi, în loc să treacă la treabă, a convocat un consiliu de luptă, unde i-a consultat pe ofițerii pe care se bazuia și al căror hotărâre a urmat-o, deși n-ar fi trebuit. Ei l-au convins că am trimis ordinele cu pricina în lipsa unei cunoașteri [exacte] a situației inamicului, de care se puteau apropia doar printr-o strungă, punct cu siguranță păzit de trupe, prin urmare, se cuvenea să

fie judecate cu atenție toate consecințele unei asemenea întreprinderi; poate că ar fi fost mai bine să păstreze detașamentul întreg și în siguranță decât să riște [un atac], deoarece dacă dușmanul va forța tranșeele [și se va instala în ele], îi va fi mult mai ușor să ne hărțuiască [de acolo]. În schimb, dacă am fi suferit pierderi ale ambelor corpuri de armată, nemții ar fi reușit să se încartiruiască și să ierneze netulburați în Ardeal. N-am putut niciodată să cred ceea ce mi s-a spus ulterior, că generalul Pálffy [în original: Palfy] l-ar fi corupt, iar contele Károlyi m-ar fi trădat încă de pe atunci; în schimb, sunt foarte convins că s-a lăsat abătut de raționamentele celor pe care-i credea mai pricepuți într-ale meseriei [războiului] decât păream să fi fost eu. Însă este cert că acest general [Károlyi] îmi cunoștea intențiile dinainte să vin în Ardeal, întreprindere care a părut să-i fie pe plac. Dacă aș fi știut că nu-i convine, aș fi procedat altfel; deoarece știam prea bine din experiență că avea o gândire fertilă, astfel încât [Károlyi] găsea întotdeauna un motiv plauzibil ca să nu facă nicidecum ceea ce nu dorea. Așa s-a întâmplat ca toți generalii mei aflați la comandă să conlucreze pe parcursul acestei campanii la sporirea gloriei bonomului Herbeville. Cu siguranță, Károlyi a avut posibilitatea să atace tabăra inamică dinspre drumul de țară aflat în spatele flancului stâng [al austriecilor] și nimic nu l-ar fi împiedicat să procedeze identic și pe partea dreaptă, de-a lungul văii pe unde s-a deplasat armata inamică. Se afla în apropiere, putea să vadă

tabăra, să vadă că [Herbeville] nu lăsase decât obișnuita strajă călare atunci când pornise către tranșeele aflate la o oră depărtare. Mai mulți ofițeri tineri au mormăit împotriva părerii acestor experți închipuiți, a căror [viziune] a prevalat;

ba chiar au rămas convinși că tot ceea ce a urmat le-a validat judecata.

Către seară, am ajuns la Gherla cu rămășițele armatei mele. [...]

Traducere de Györfi-Deák György

Apărută în revista „*Caiete Silvane*” nr. 130/ noiembrie 2015, pp. 42-43 și nr. 131/ decembrie 2015, pp. 33-34.

Surse de bază:

François II Rákóczi, prince de Hongrie, *Histoire des revolutions de Hongrie: Les memoires du Prince François Rakoczy sur la guerre de Hongrie, depuis 1703 jusqu'a` la fin*, a La Haye, chez Jean Neaulme, 1739, p. 259-272.

https://books.google.ro/books/about/Les_memoires_du_prince_Fran%C3%A7ois_Rakoczy.html

II. Rákóczi Ferencz fejedelem emlékiratai a magyar háborúról, 1703-tól végéig (1711), közli Thaly Kálmán, kiadja Ráth Mór, Pest, 1872, p. 155-165

<https://archive.org/details/iirkezfiferenczfe00rkc>

101 DE PRIVELIȘTI ALE MUNTELUI LUI RÁKÓCZI

1. Vederi

1. Vedere dinspre intersecția către Prodănești și Var.
2. Vedere din lunca Someșului.
3. Vedere din primul deal dinainte de antenele telefoanelor celulare.
4. O dimineață cețoasă. Vedere de la stadion (2011).
5. O barieră depășită. Vedere de iarnă de pe dig.
6. Vedere din vale a drumului care urcă în Rona (2014).
7. Vedere de deasupra spitalului orașenesc.
8. Vedere din Strada Românilor.
9. Vedere de deasupra Căramidarilor.
10. Vedere din tren. Imediat suntem acasă!

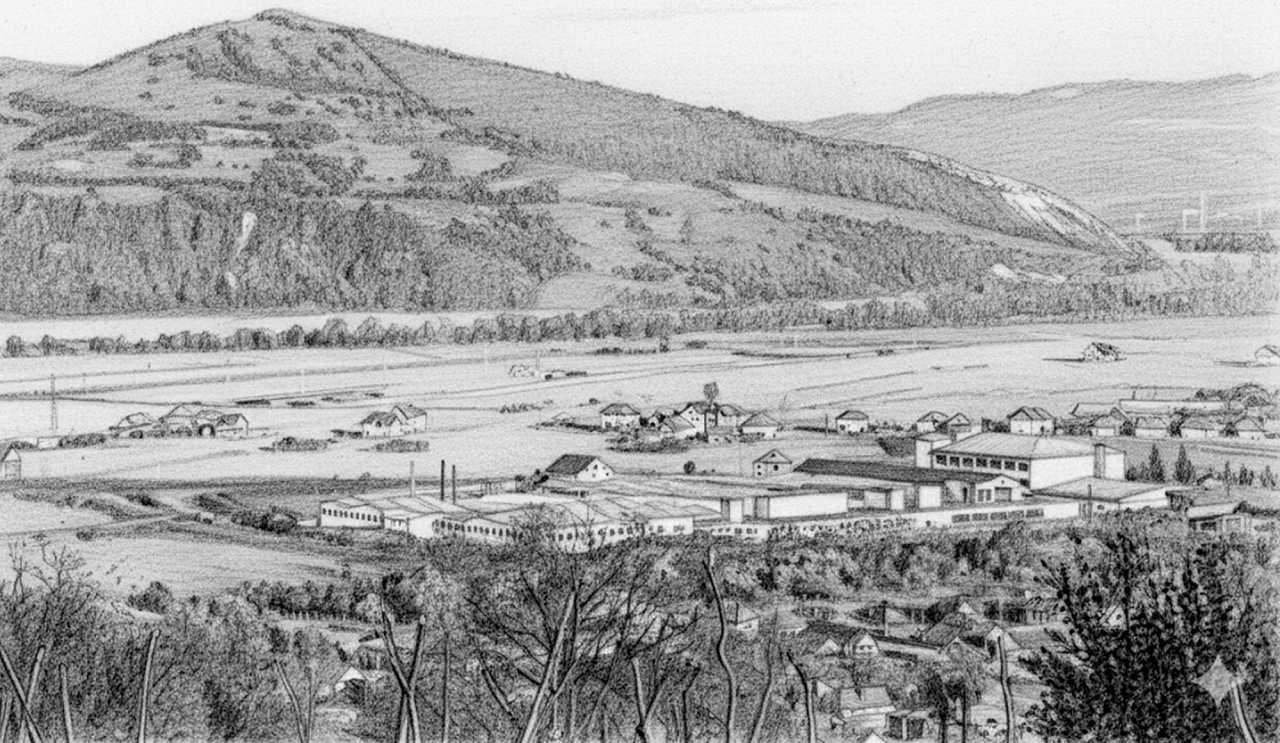

2. Din oraș

11. O bornă kilometrică. Dar mai e un kilometru până în centru...
12. Intersecția de la fostul „Colț vesel” (o cârciumioară de mult închisă).
13. Fostul ORACA (Oficiul Regional de Achiziție și Colectare Animale), azi Miral Com.
14. Zăpadă pe Piscui și cireși înfloriți lângă stația Petrom.
15. Rezervoare de combustibil pentru autobuzele către sate.
16. ROMSTAL, pe vremea când s-a construit blocul Unicarm.
17. Sediul Electrica.
18. Bariera de acces în piața orașului.
19. Iarna pe strada Stadionului.
20. Vechea autogară (în apropiere de gara C.F.R.)

R romstal

EXCEPTIE
UTILITATI PIATA
V. max.
5 km/h

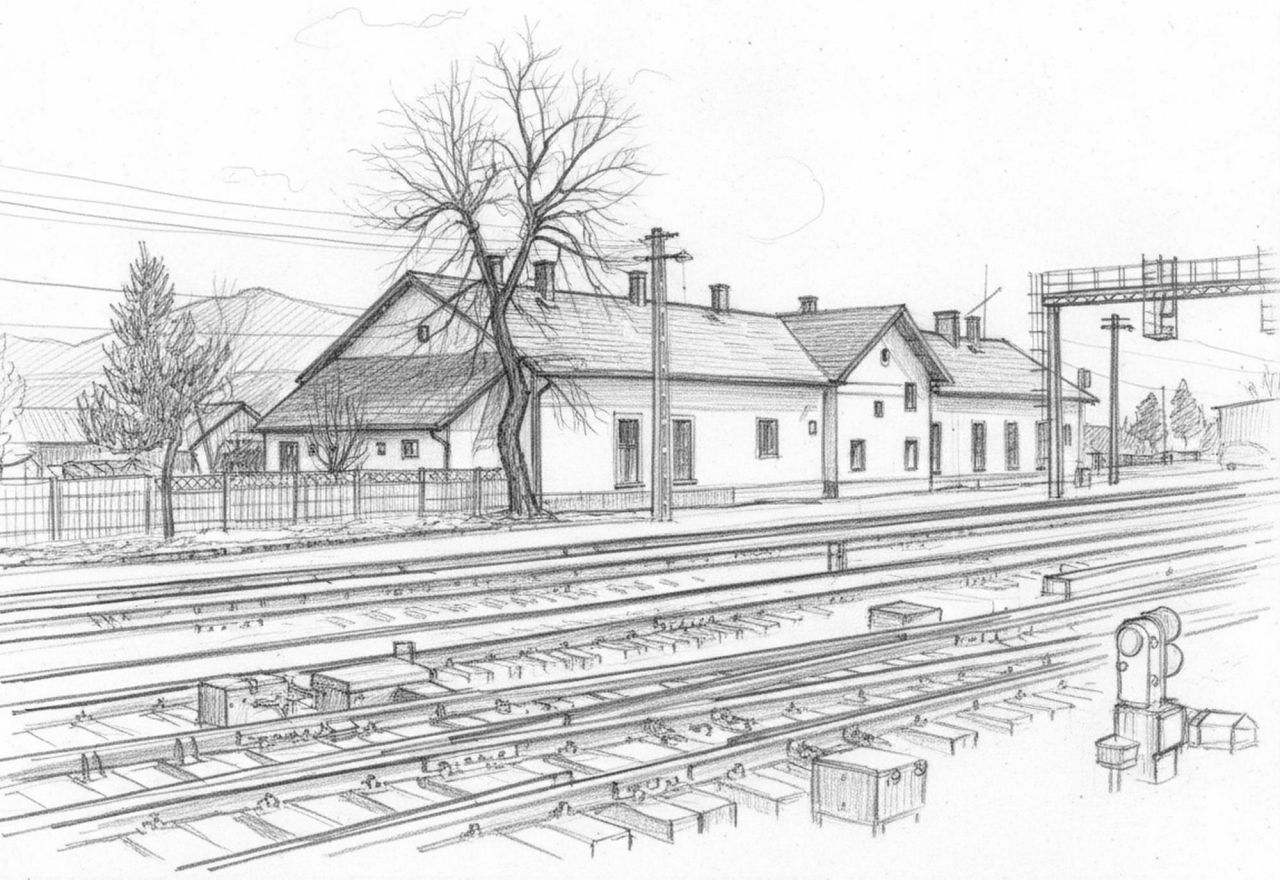

3. Gara și depoul

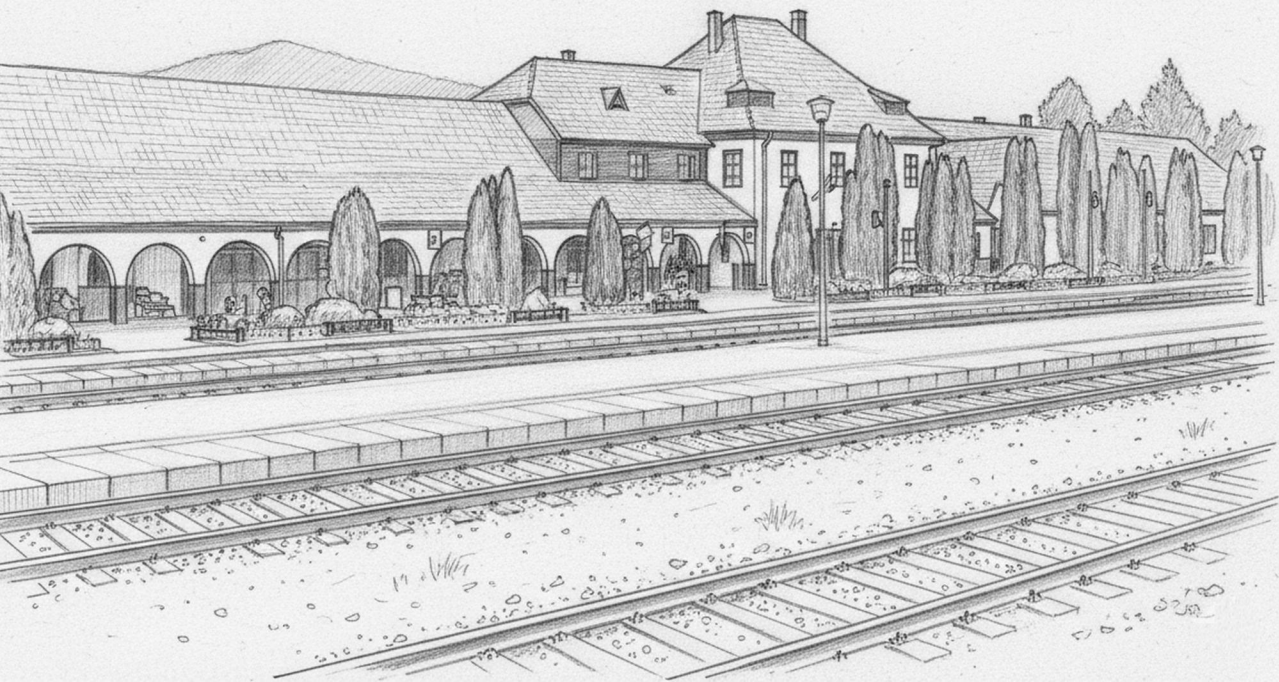
21. Cantina C. F. R. (demolată, azi e loc de parcare).
22. Gara veche (transformată în dormitor, apoi transformată în locuințe particulare).
23. Una dintre sursele de apă pentru locomotivele cu aburi (1999).
24. Oficiul poștal de la gară.
25. Gara modernă din Jibou.
26. Controlul traficului.
27. Triajul C. F. R. (1999).
28. Triajul C. F. R. (2007).
29. Depoul C. F. R.
30. Cimitirul locomotivelor cu aburi (1999).

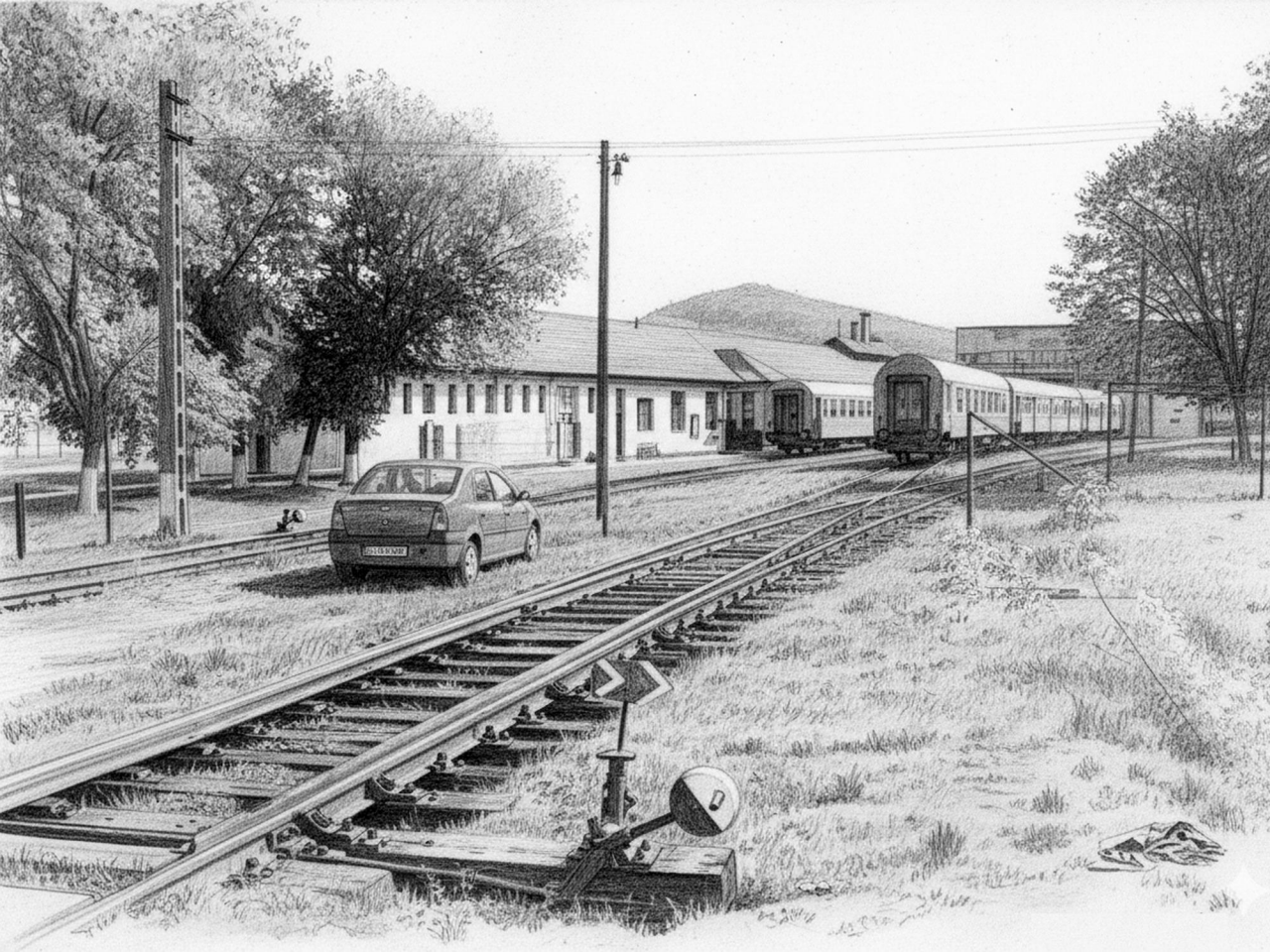

4. Râul Someș

31. Vedere a râului Someș de pe abruptul care urcă la Rona (1999).

32. Spălarea căzilor pentru borhot (1999).

33. Podul plutitor tras pe partea dinspre Rona.

34. Podul plutitor iarna.

35. Podul plutitor de la Rona înainte de 2009.

36. Podul plutitor de la Rona iarna.

37. Gura Văii (confluența râurilor Someș și Agrij).

38. Inundație la Turbuța.

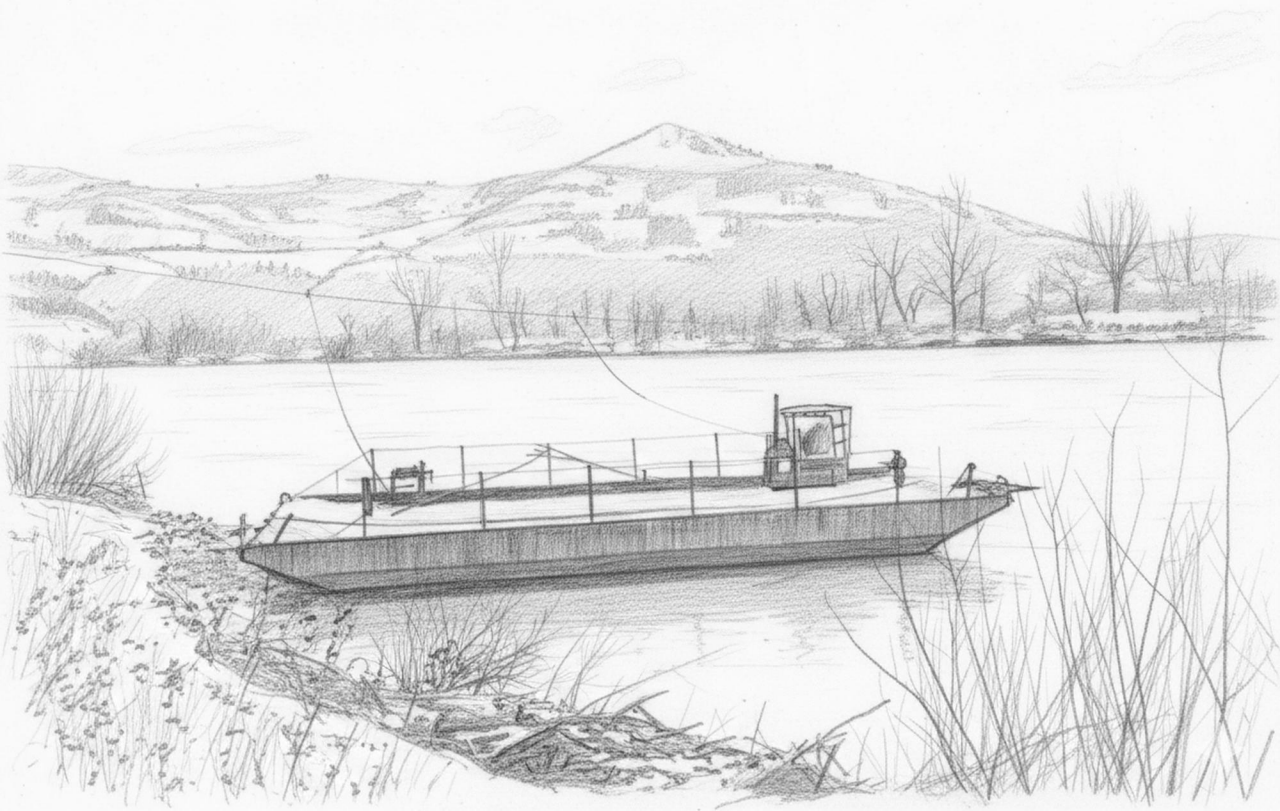
39. O oglindire.

40. Un pescar.

5. Tradiții

- 41. Bivolite la Turbuța.
- 42. Aratul în lunca Someșului (1999).
- 43. Atelaj de cai (2007).
- 44. Atelaj de cai (2006).
- 45. Atelaj de cai pe malul Someșului.
- 46. Oierit (păstorit de iarnă).
- 47. Grajdul din Rona.
- 48. Biserica de piatră Sfinții Arhangheli Mihai și Gavril din Rona
- 49. Vedere din Var, de lângă biserica de lemn Sfinții Apostoli Petru și Pavel.
- 50. Cimitirul românesc de lângă castel.

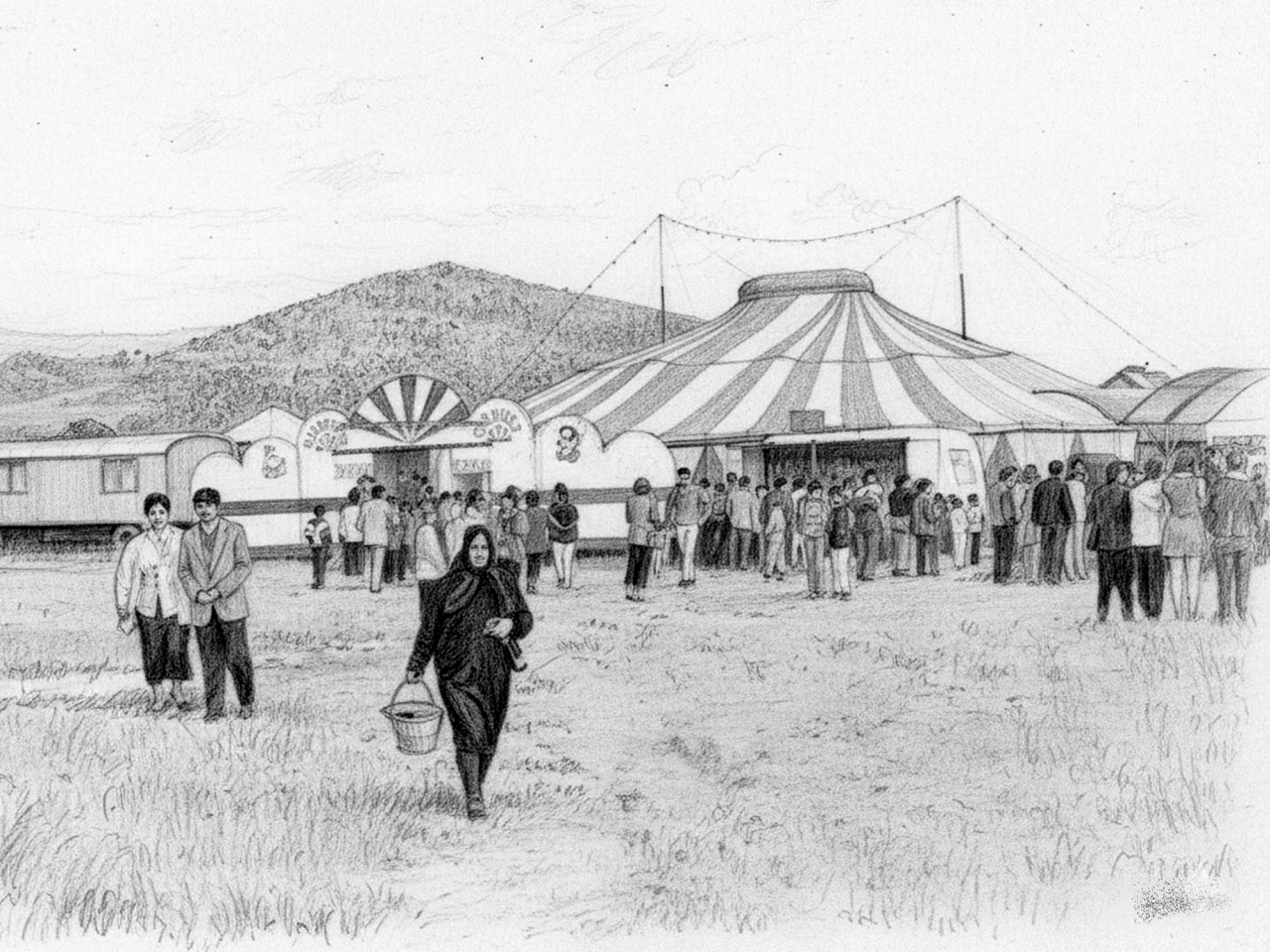
6. Copilărie

51. Hai la joacă!
52. Excursie cu bicicletele, de la Someș-Guruslău către Husia.
53. Un băiat și câinele său, lângă aducțiunea de apă care a alimentat cândva Zalăul.
54. Circul de pe stadion (vara lui 2006).
55. Circul care a iernat pe stadion (februarie 2007).
56. Cămile cu două cocoșe.
57. Circul Richter (august 2008).
58. Un moment de abatere a atenției.
59. Poarta Rapidului Jibou!
60. În excursie, la Crucea lui Ivănescu.

EW72901

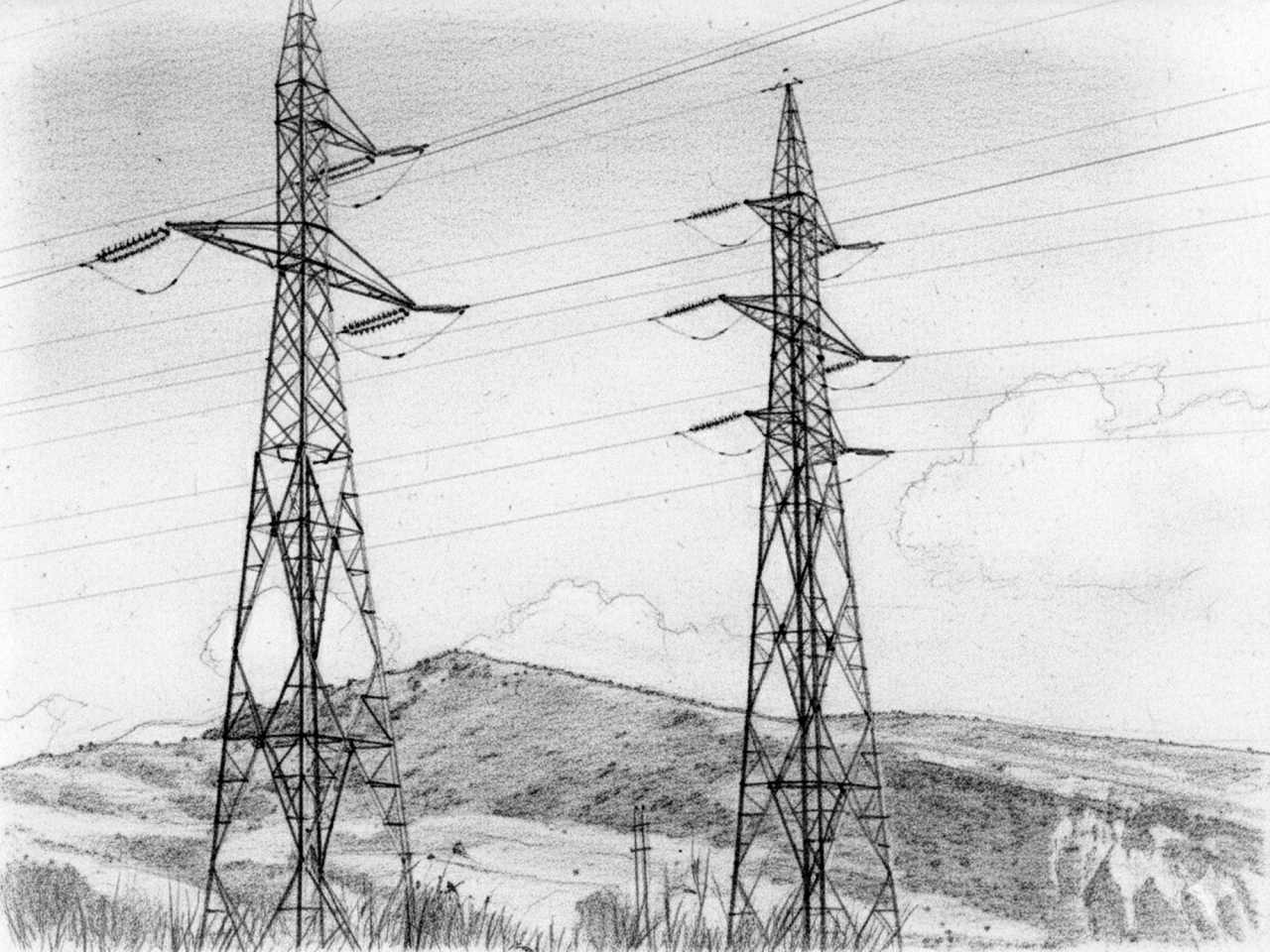

7. Industrial

- 61. Garaje (iarna lui 2007).
- 62. Energie.
- 63. Stația electrică (iarna lui 2007).
- 64. Câmp... electric.
- 65. Fabrica de elemente din beton armat (iarna lui 1999).
- 66. STOP! Intersecția către Rona de pe șoseaua de centură (2016).
- 67. A început lucrul în Zona Industrială (2006).
- 68. Fosta vamă, acum, pentru un timp, poliția orașului (2007).
- 69. Pășune modernă (2024).
- 70. Turnul de telefonie mobilă din Var (2011).

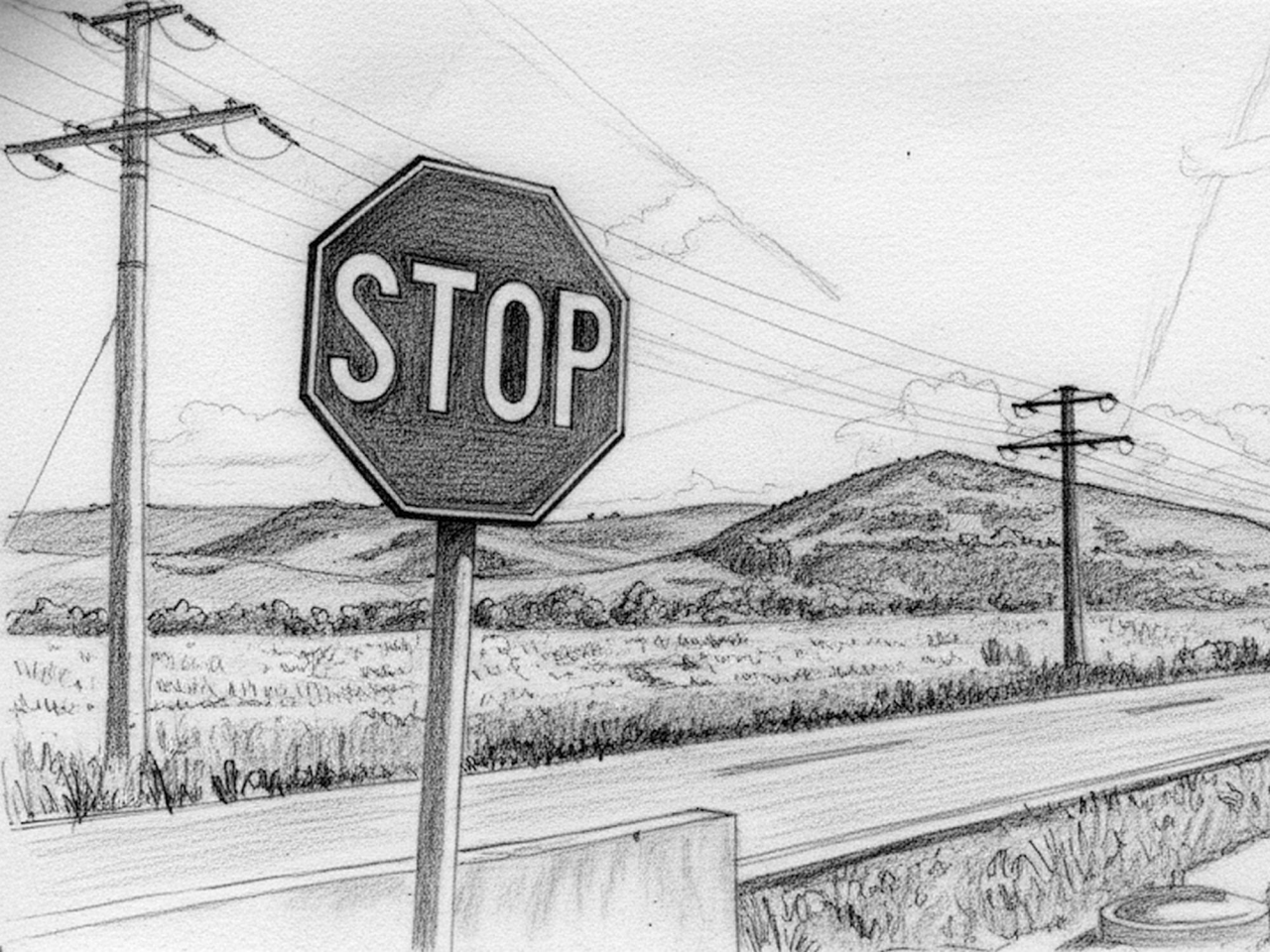

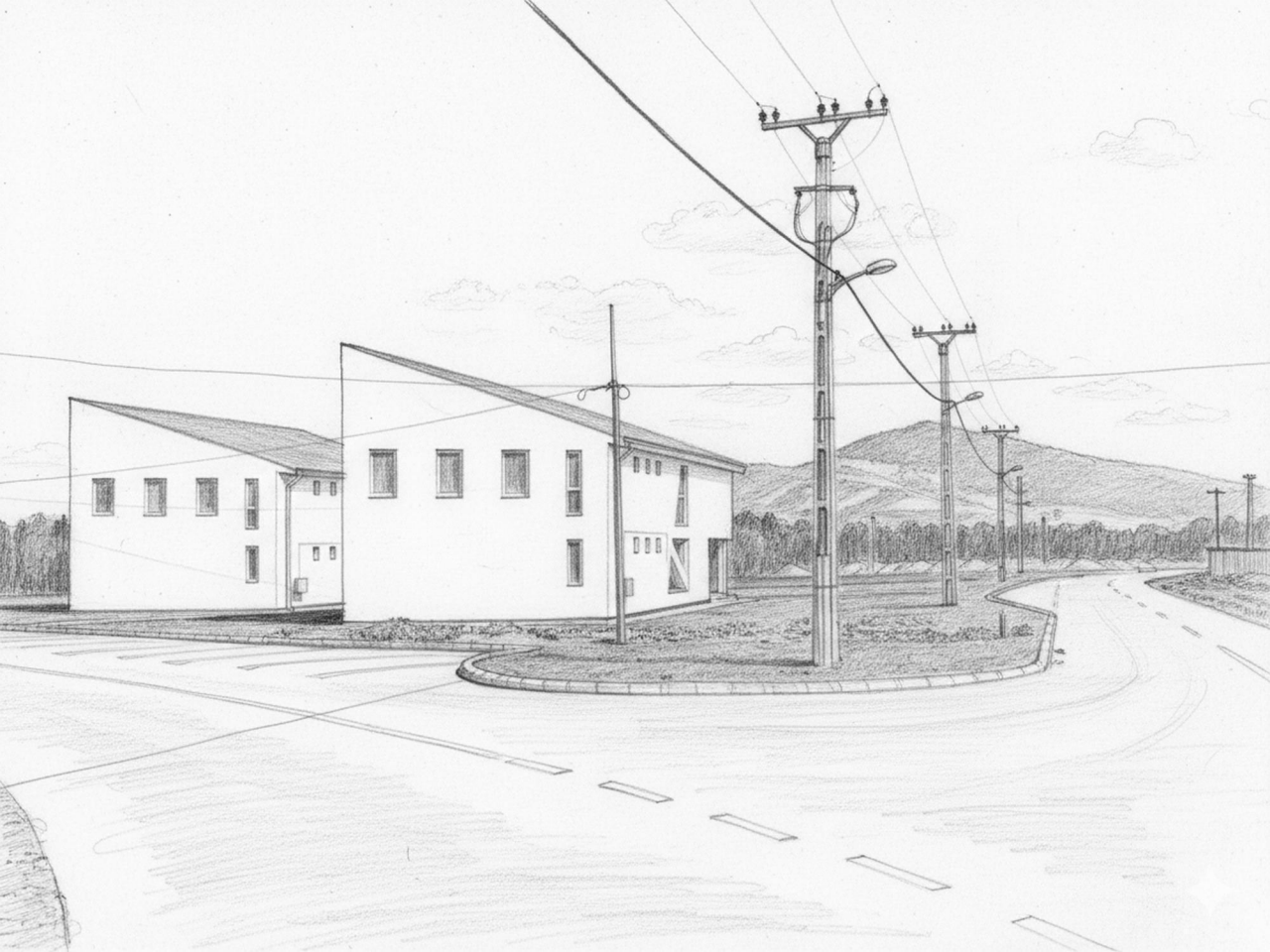

ATENȚIE!

GARD ELECTRIC

În cazul în care gardul electric este montat lângă un drum sau spațiu public,
atunci cel puțin în fiecare 100 m trebuie pus un indicator de avertizare.
Conform standardului european EN 60333-2-76.

Importator și distribuitor:
SC HU HO SRL CF 537885 Sântionu 78 Harghita.
Tel. 0726070475 | contact@fermag.ro | www.fermag.ro

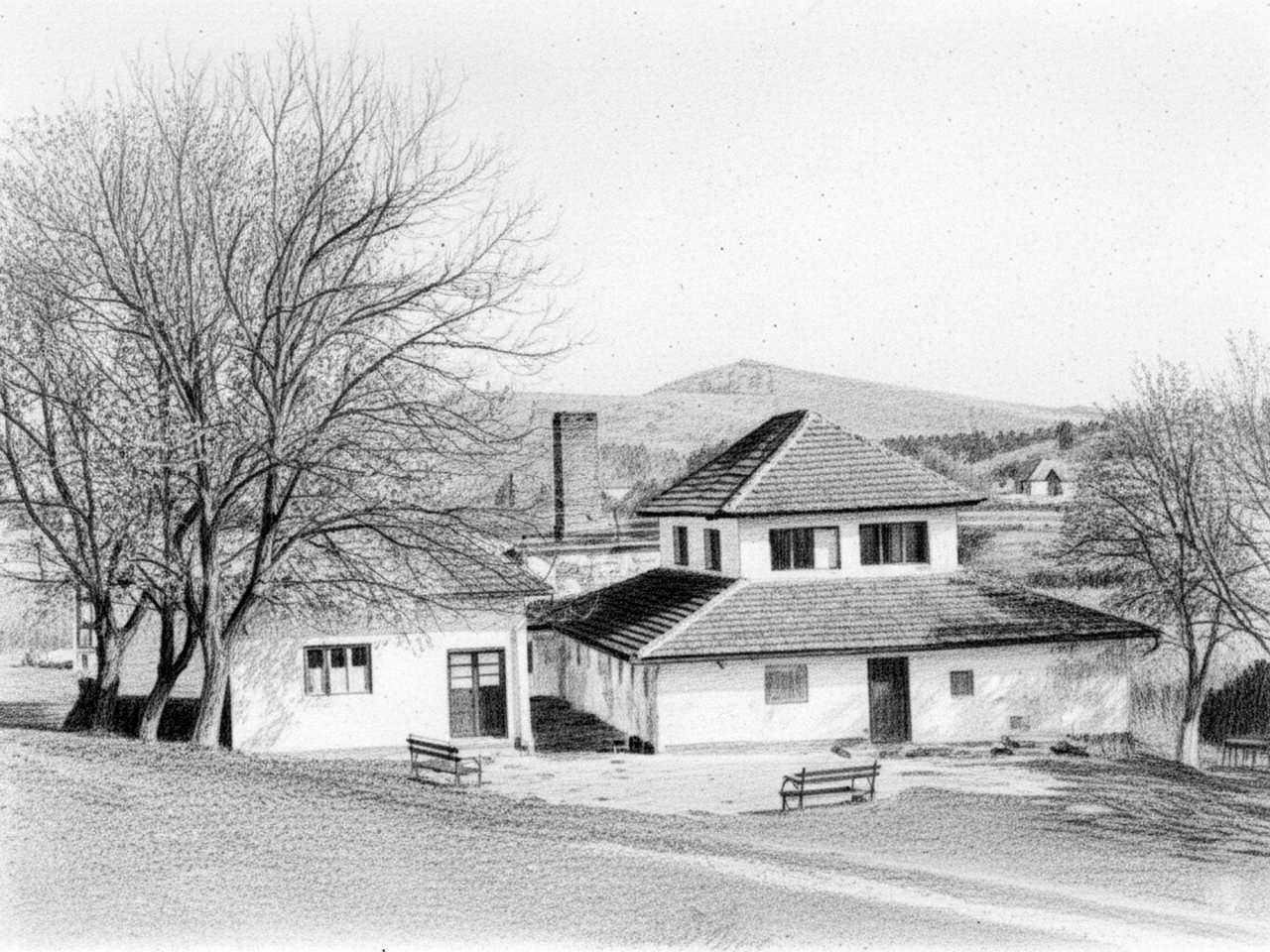
FERMAG

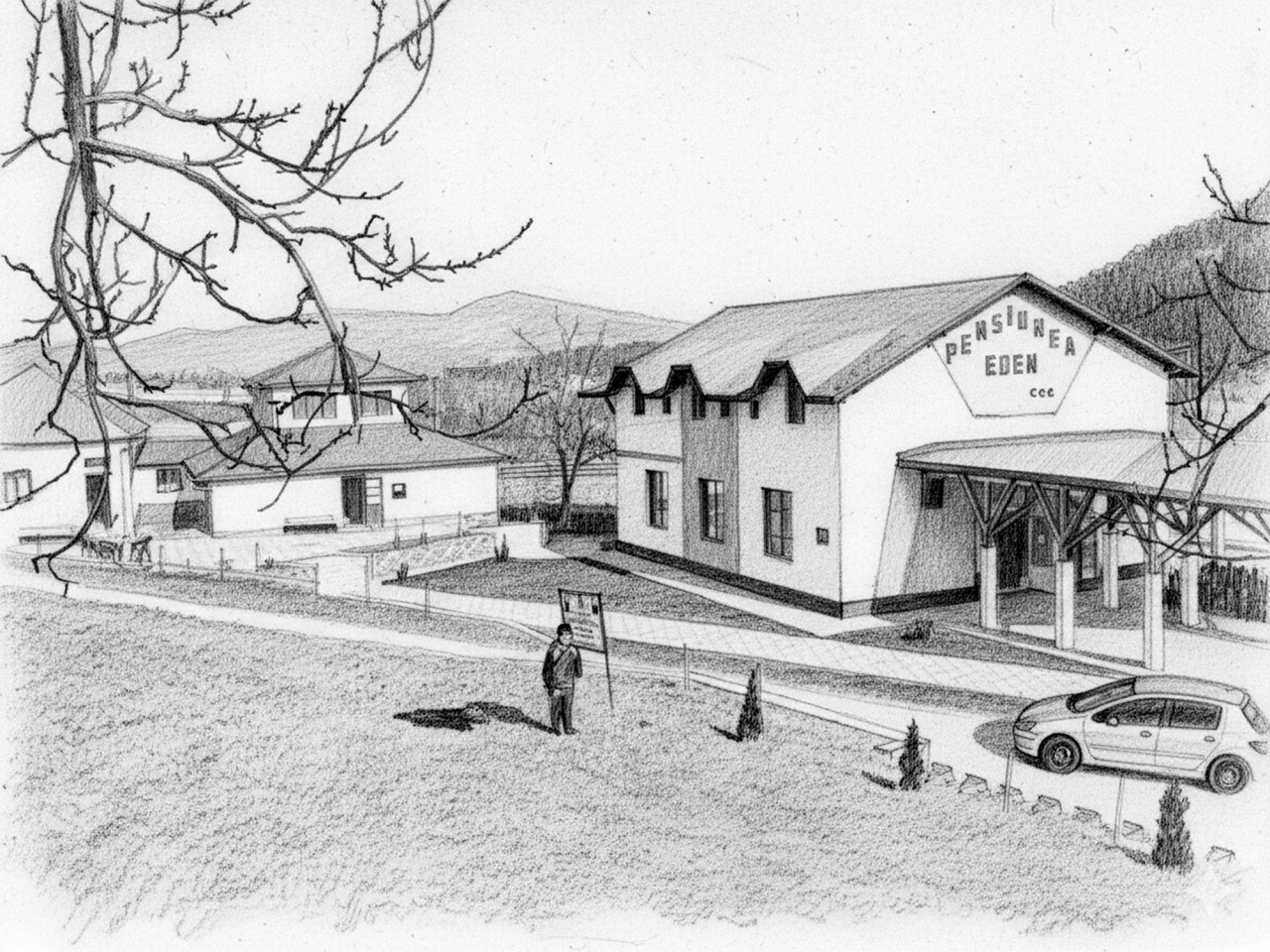

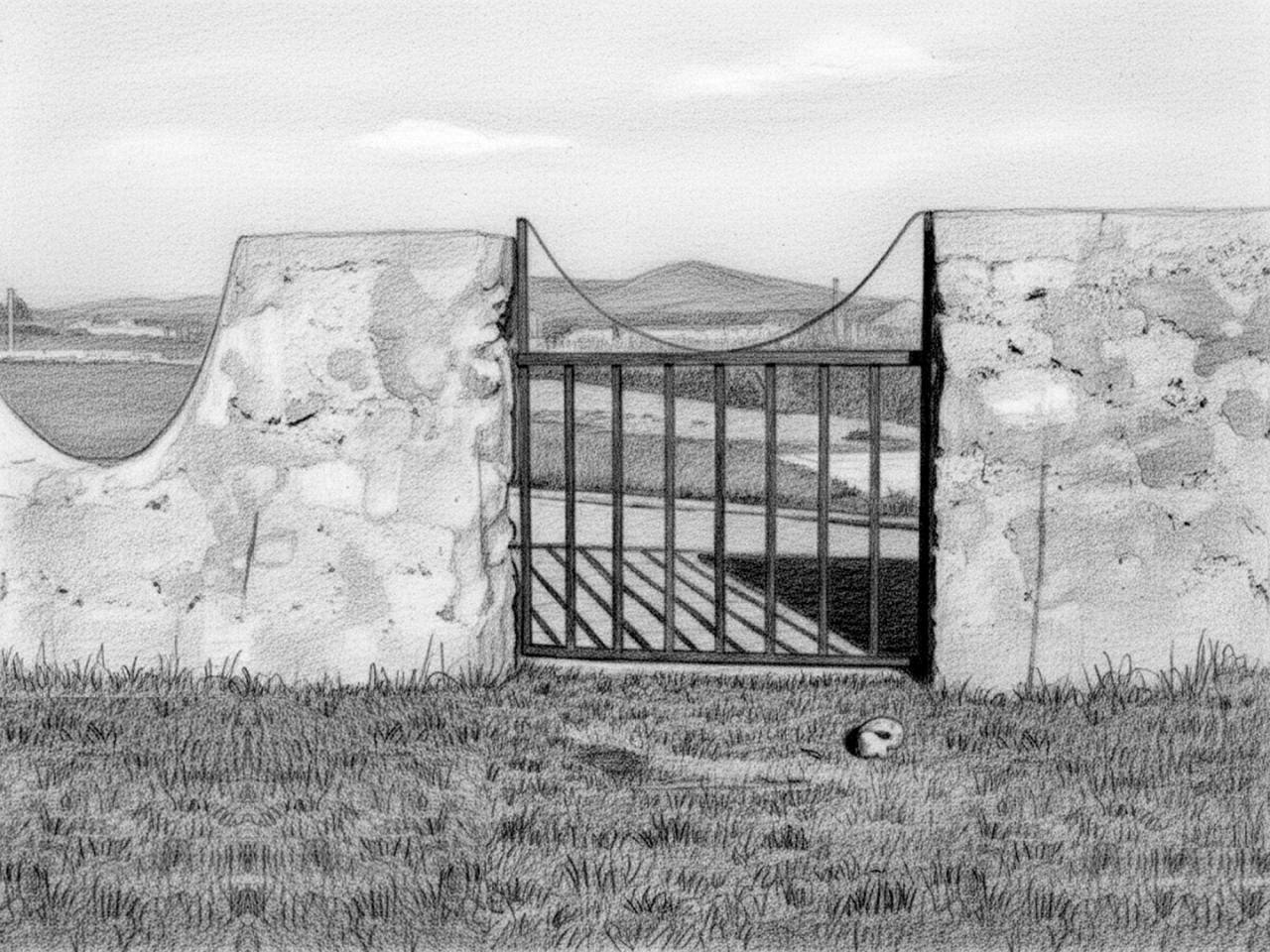
8. Turism

- 71. Băile Jibou (1999).
- 72. Pensiunea Eden (2007).
- 73. Terasa Pensiunii Eden (2007).
- 74. Vedere prin gardul Pensiunii Eden (2007).
- 75. Grădina botanică (2008).
- 76. Vechiul grajd al castelului Wesselényi (2008).
- 77. Curtea interioară a castelului Wesselényi. Vedere din Grădina Romană.
- 78. Castelul Wesselényi, privit din casa de oaspeți.
- 79. Aleea care coboară de la criptă (2011).
- 80. Strada Parcului, acum Wesselényi, iarna.

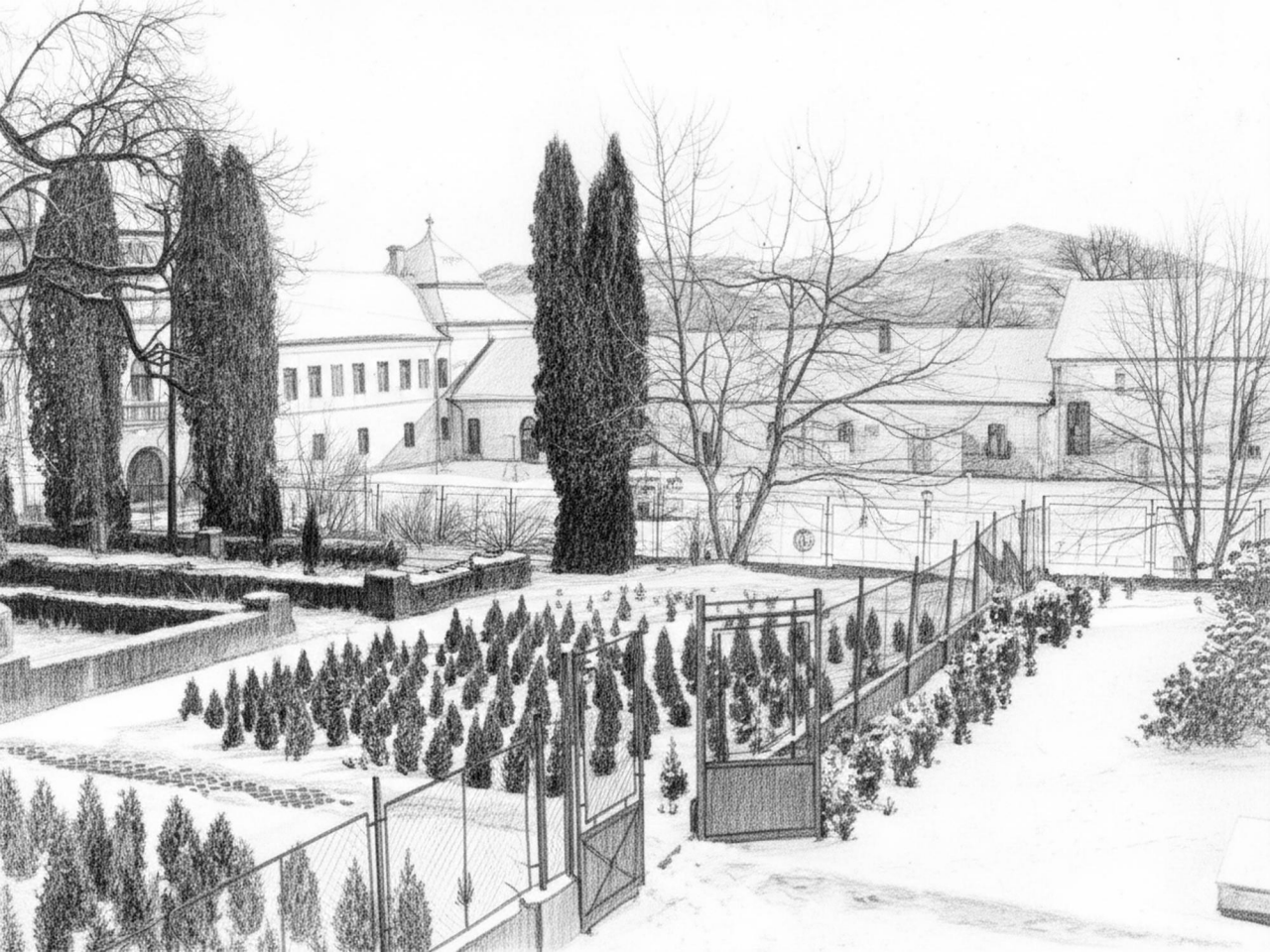

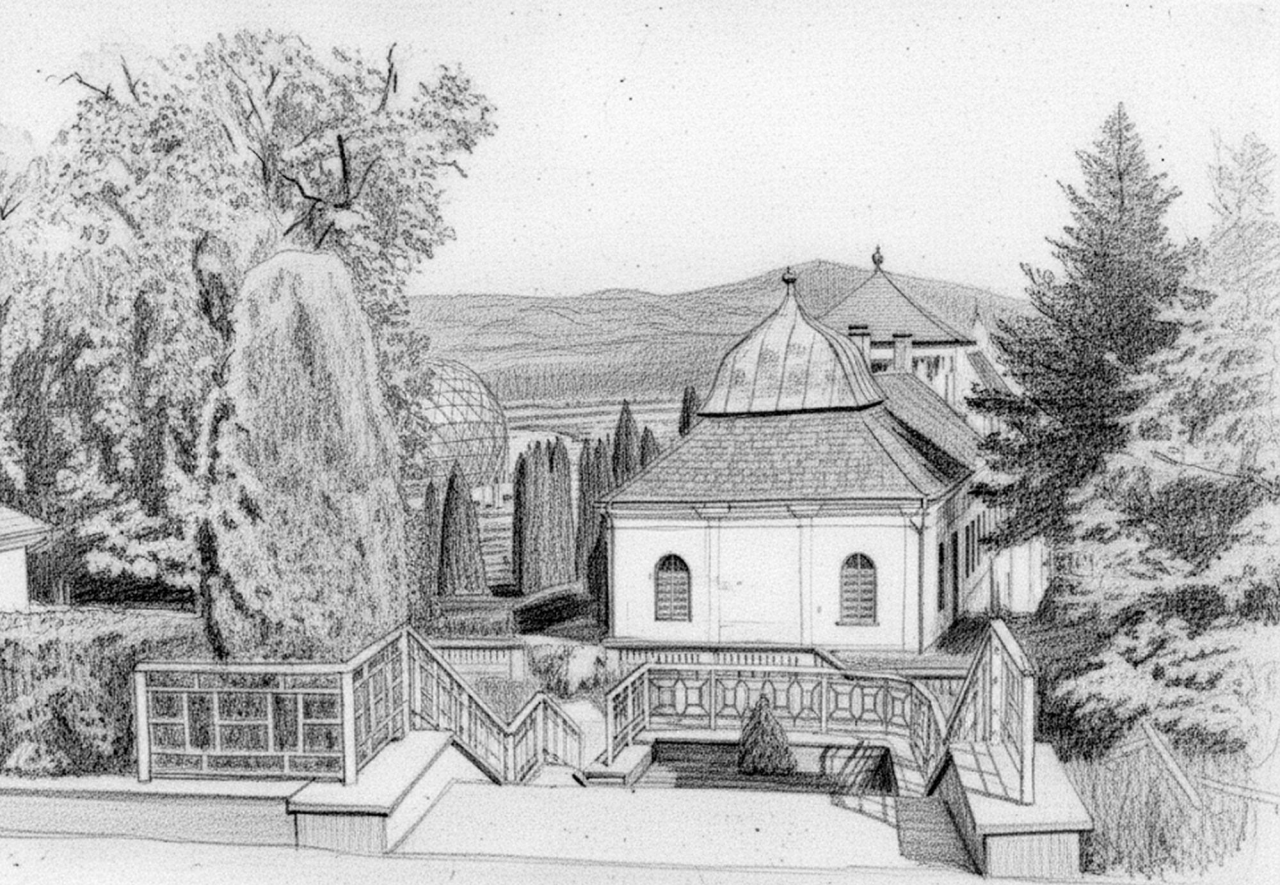

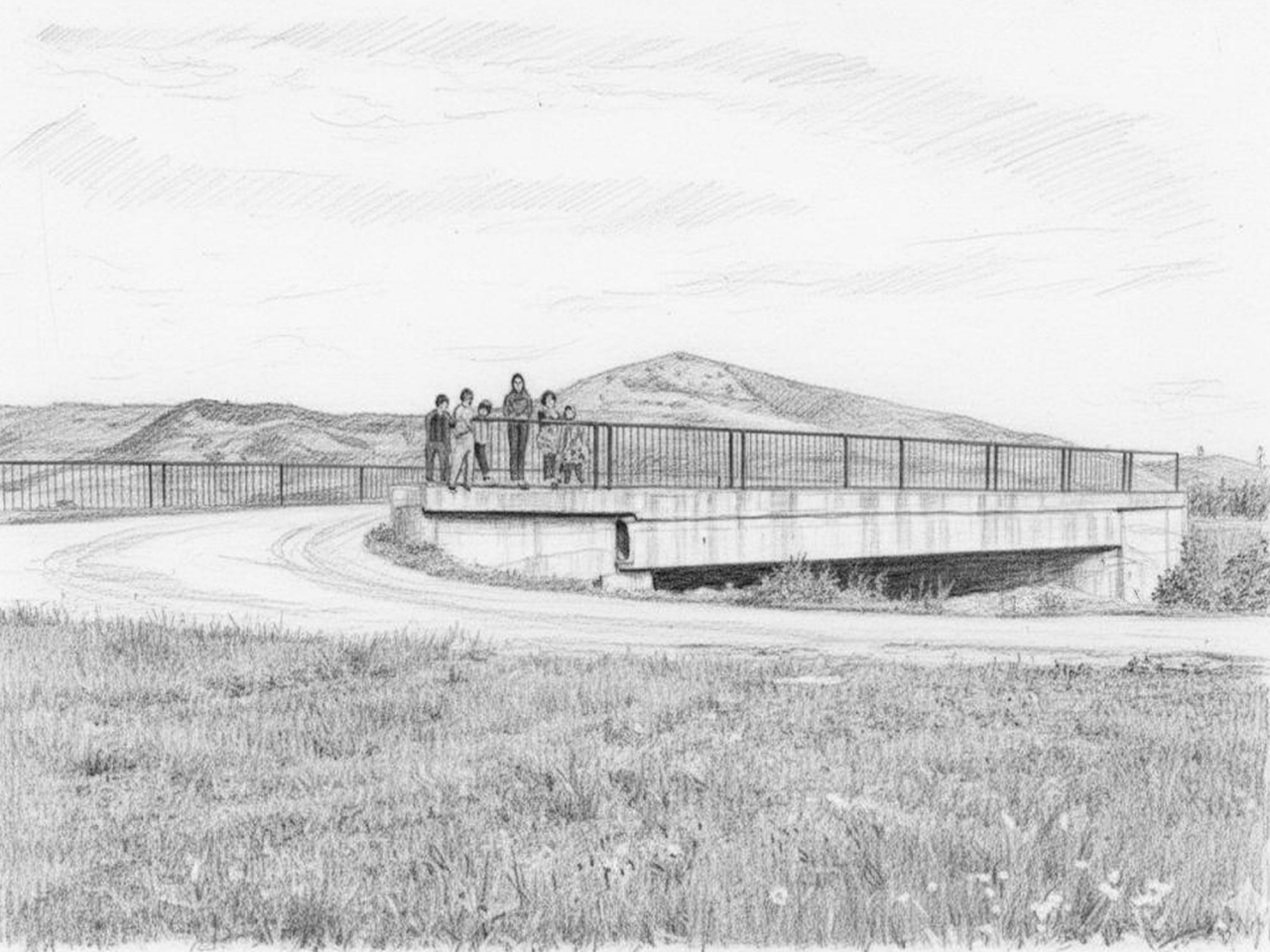
9. Poduri

- 81. Podul de pe Pârâul Firiza, de la băi (2007).
- 82. Podul de pe Pârâul Firiza, de lângă „Colțul vesel”.
- 83. Podul pietonal de pe Pârâul Firiza, strada Stadionului.
- 84. Podul de beton de la Integrata, de pe Pârâul Firiza.
- 85. Pod C. F. R. în lunca Someșului, către Var.
- 86. Elementul unui pod de trecere peste unul dintre versanții de pe Piscuiul Ronei.
- 87. Vechiul pod pietonal dintre Jibou și Rona (2000).
- 88. Vechiul pod pietonal dintre Rona și Jibou (2000).
- 89. Noul pod rutier dintre Rona și Jibou, înainte de deschidere (2009).
- 90. Vechiul pod pietonal de la Turbuța (1999).

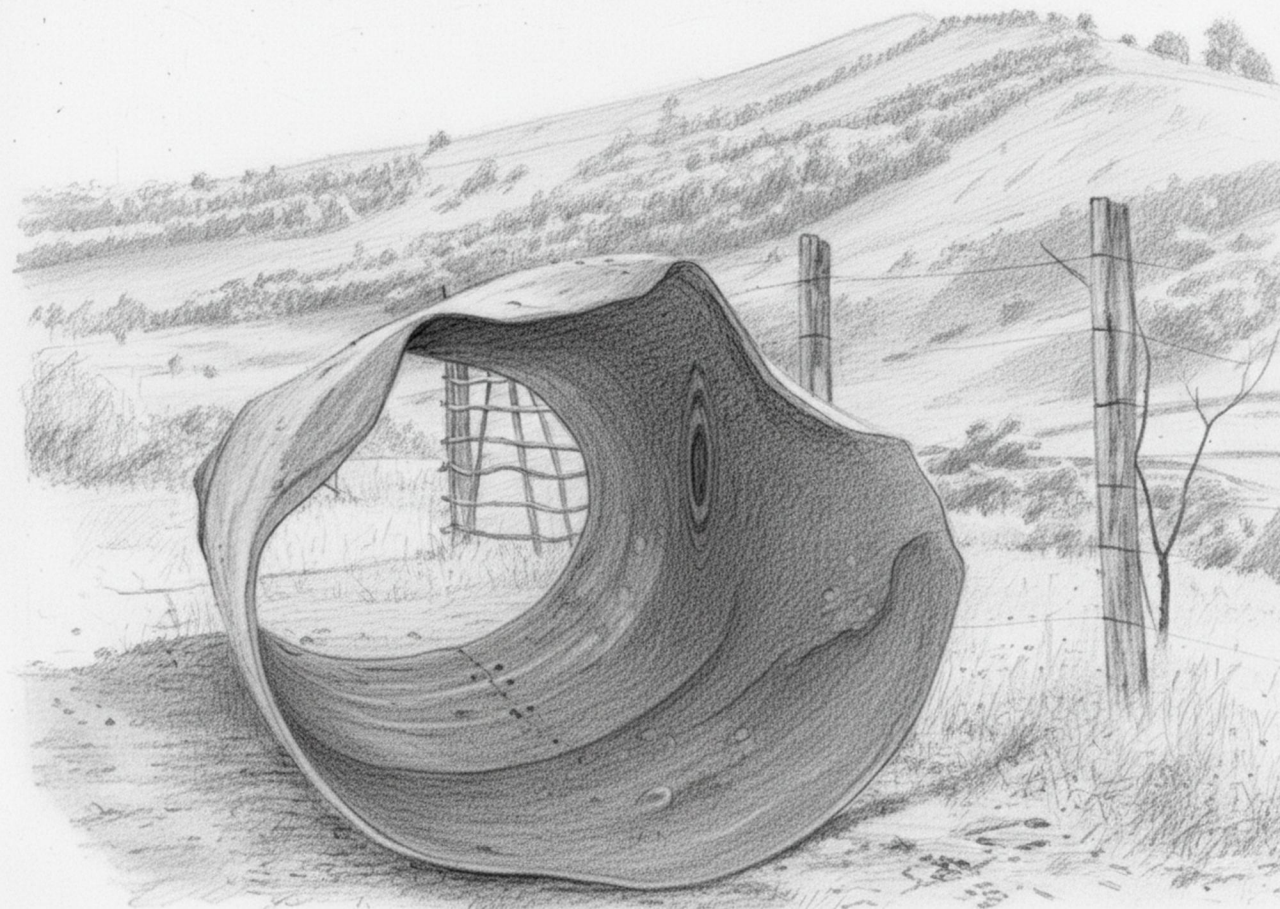

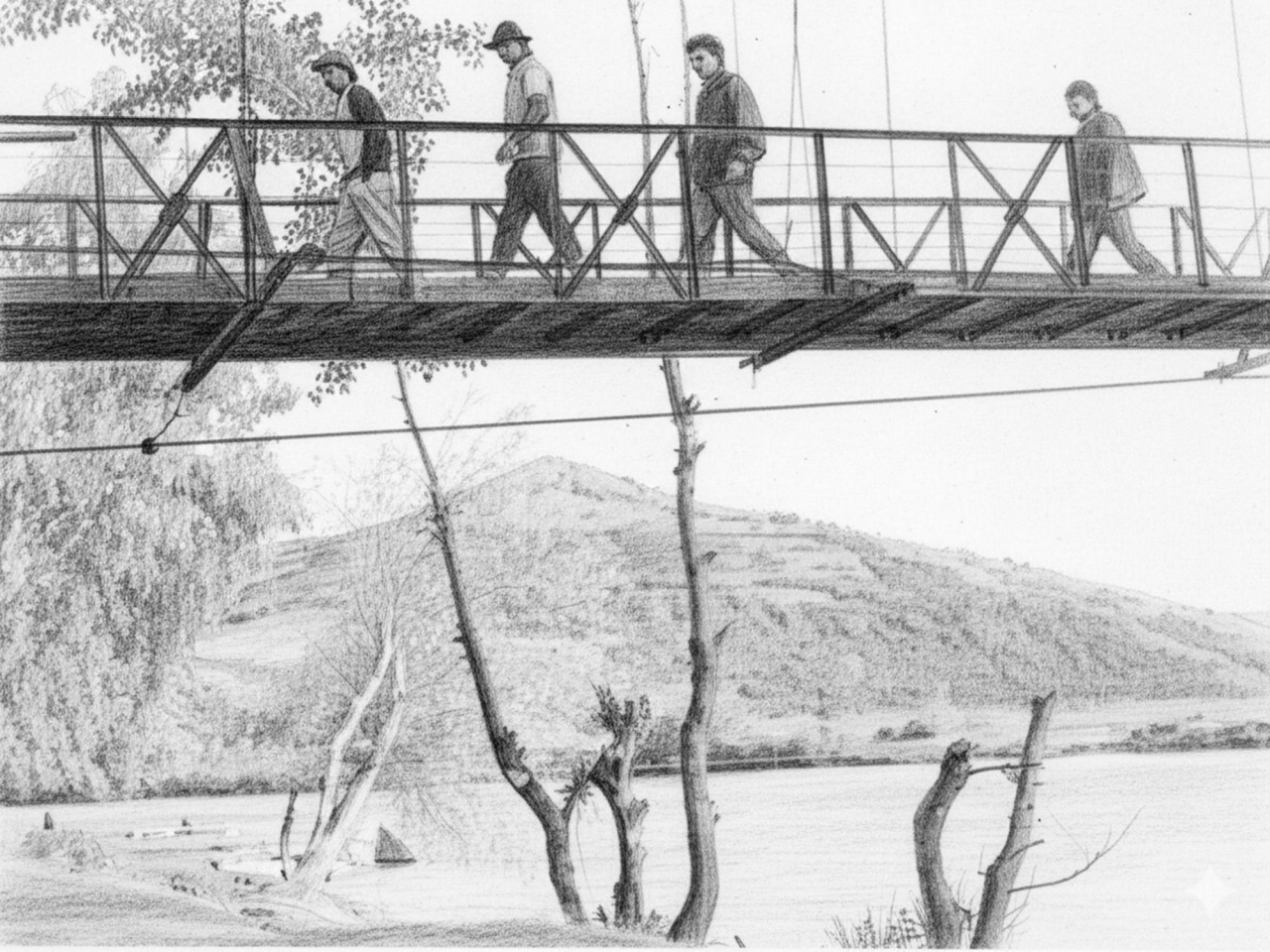

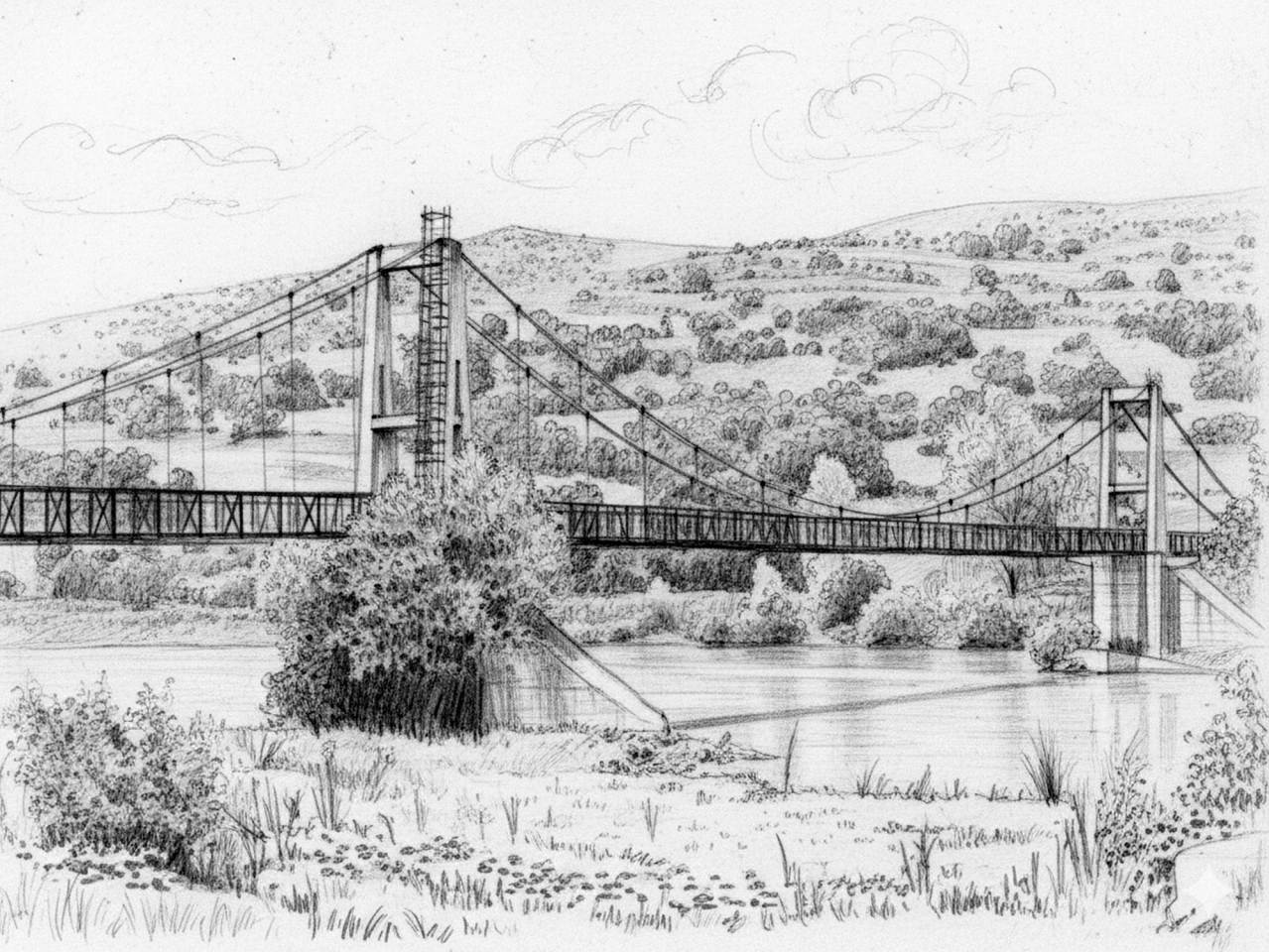

10. Natura

- 91. Ciglentir (2006).
- 92. Bătrâna salcie de pe drumul către Rona.
- 93. Ciglentir (2008).
- 94. Ciglentir (2011).
- 95. Vedere din livada de meri.
- 96. Vedere din pădurea de pe dealul Cuceului.
- 97. Mâțișori pe drumul dintre Rona și Husia (2024).
- 98. Părul pădureț de pe Piscuiul Ronei.
- 99. Ciglentir (2014).
- 100. Ciglentir (2024).

Cuprins

Rákóczi Ferenc II. – Bătălia din Jibou (11 noiembrie 1705)	5
101 de priveshti ale Muntelui lui Rákóczi	13
1. Vederi	15
2. Din oraş	27
3. Gara şi depoul	39
4. Râul Someş	51
5. Tradiţii	63
6. Copilărie	75
7 Industrial	87
8. Turism	99
9. Poduri	111
10. Natura	123

ayjō'fi